

PROLOOG



De zoektocht naar het boek is al zo oud als de Sceptermaan. Vergeet niet, er is maar één brief waarin wordt verwezen naar het Gestolen Boek en de oudste geschiedenis die het bevat. Het is dezelfde Brief waarin de illustere Verbannen Prins wordt genoemd. Maar, mijn dierbare vriendin, oorlogen en bezettingen zullen er altijd zijn.

De Verbannen Prins is nog niet gekomen.

Brief van de Graaf van Wilterdam aan de Gravin van Aramis (1900 NS)

De straten van Dantia glommen door de regen; de laatste hevige storm voordat het einde van het regenseizoen zou naderen en de droogte opnieuw zou heersen. De normaal gesproken drukke straten van het Westerkwartier lagen er stil en verlaten bij. Lege pleinen, geen marktkramen in zicht en de luifels van de huizen waren gesloten. Het enige teken van leven was het flakkerende licht van enkele kaarsen, dat hier en daar door kieren en gaten naar buiten scheen.

In het duister van de nacht reed een koets met ratelende wielen over de modderige wegen. Binnen in de koets zaten twee jonge vrouwen en een man. De eerste vrouw had een bleke huid en zowel haar haar als haar jurk, die volgens de laatste mode was gesneden, was wit als sneeuw. De andere vrouw was ondanks de vochtige hitte gewikkeld in een zwarte cape, zodat ze nauwelijks te onderscheiden was van de leren bekleding van de koets. De man droeg een groen uniform waarop een zeemonster, het wapen van Rhijn, was geborduurd. De reizigers zwegen en vermeden elkaars blik.

De koets ratelde verder en reed uiteindelijk door een poort in de dikke muur die het uitgestrekte Noorderkwartier afsneed van de rest van de stad. De zwaar beslagen deuren openden net ruim genoeg om de koets binnen te laten. Ze reden verder langs verschillende tuinen, paleizen en rijen met villa's totdat ze bij het oudste gedeelte van het complex kwamen – een paleis met een azuurblauwe koepel, de woning van Focun III.

De jonge vrouwen stapten uit. De blonde vrouw werd door de man ondersteund, hoewel het erop leek dat de andere vrouw zijn hulp beter kon gebruiken. Via de achterkant van het paleis liepen ze geflankeerd door een viertal Goudgardisten naar binnen. De man en de blonde vrouw liepen naar boven. De andere vrouw liep naar achteren, naar een speciale ruimte waarin een trap naar beneden liep, een trap waarvan maar weinig mensen het bestaan wisten.

Daar beneden in de kelder werd ze opgewacht door een dozijn bewakers en enkele mechanica-chirurgen die hoofdschuddend hun lippen tuiten en afkeurende geluidjes maakten.

De uren die volgden, behoorden tot de pijnlijkste van haar bestaan. Het was niet de eerste keer en het zou ook niet de laatste keer zijn dat ze deze helse pijnen zou moeten doorstaan.

Nadat haar armen, benen en romp door de chirurgen vakkundig gerepareerd waren, legde de hoofdbehandelaar een nieuwe zware ketting op haar borst en bevestigde hem aan de houder die in haar kwetsbare vlees was geplaatst. Na de zachte klik volgde het bekende zoemen. De blauwe gloed verscheen en gaf de verwoeste huid eromheen een vreemde kleur.

De jonge vrouw was nog steeds volledig bij bewustzijn.

Huiverend sloot ze een moment haar ogen en hoopte dat geen van de artsen de traan had opgemerkt die uit haar linkerooghoek was ontsnapt.

Ze lieten haar naakt op de behandeltafel achter. Alleen in het duister. Haar armen en benen zaten vast aan het bed, geen enkele kans om te ontsnappen. De boeien waren echter overbodig. Of ze het zou willen of niet: ze zou niet ontsnappen. Ze kon het niet.

De tijd kroop onzichtbaar voorbij. Waren er enkele uren of een volledig etmaal verstreken voordat ze haar kwamen halen? Ze wist het niet. Het gebrek aan water en de zeurende pijn over haar hele lijf hadden elke minuut vertraagt tot een uur. Elke seconde was een marteling voor haar gemangelde lichaam dat naar rust snakte, maar het niet kon krijgen.

Want ze had geen toestemming gekregen om te slapen.

Twee bewakers ontsloten de boeien, trokken een grijze tuniek over haar besmeurde lijf en sleepten haar naar boven. De komst van de bewakers had haar de mogelijkheid gegeven om haar ogen dicht te knijpen en haar lichaam tijdelijk te ontspannen. Dus hoewel haar benen gemeen zeer tegen de trappen botsten en de greep van de bewakers onaangenaam strak rond haar armen lag, was het voornamelijk opluchting die haar geest overspoelde.

Boven in de troonzaal, omringd door intimiderende pilaren van obsidiaan, werd ze opnieuw alleen gelaten. Uitgeput zank ze door haar knieën en liet haar rechterwang op de koele marmeren vloer rusten.

‘Sta op,’ zei een zachte, gevoelloze stem.

Er lag een gebrek aan ware dreiging verscholen in het onverschillige bevel waardoor de jonge vrouw vermoedde dat haar laatste uur had geslagen. Maar ze stond op; de wil die haar dwong bleek sterker dan het onvermogen van haar lichaam.

Haar lippen trilden. Ze wilde geen zwakheid tonen, maar angst en pijn hadden haar beroofd van elk verweer. Ze keek naar beneden, ze weigerde om in dat gehate gezicht te kijken. Het gezicht van haar meester.

De Keizer van Doton.

De man die haar gemaakt had.

‘Ik ben blij dat je bij me bent teruggekomen. Je hebt de juiste beslissing gemaakt. De aanzienlijke kosten van je reparatie zal ik voor mijn rekening nemen, als dank dat je de verloofde van mijn neef veilig hebt thuisgebracht.’ Focun III kwam dichterbij. ‘Heb je me niets te zeggen? Kan er geen bedankje af?’

De jonge vrouw klemde haar kaken op elkaar. Tranen drupten uit haar ooghoeken en ze kon een bevende snik niet langer onderdrukken. Zachtjes zoemde het Spiroperium in haar borst. Door een waas van tranen zag ze haar meester enkele woorden prevelen.

Hij deed haar omhoog kijken. De tranen gleden niet langer over haar wangen en haar knieën trilden niet meer.

‘Nou, zeg eens, is dat niet veel beter?’ fluisterde hij. ‘Zeg eens dankjewel, Twaalf.’

En ze antwoordde.

Ze deed wat hij zei. Slechts de kern van haar wezen verzette zich.

Twaalf is niet jouw naam, zei ze tegen zichzelf. Onthoud, jouw naam is Reymi.